

องค์ที่หนึ่ง

1

ตื่นจากนิทรา

แวกี่สุดนั้นทุกอย่างว่างเปล่า แต่แล้วก็เกิดประกายวาบ เสียงซ่าส่งเข้ามาบรรจบกันสายใยบางเบาแห่งห้วงฝันและความทรงจำ จากนั้นก็เป็นเสียงกระแทก เสียงคำราม แล้วลึกลับกระแสไฟฟ้าสีฟ้าขาวก็แล่นผ่านร่าง ซัดเข้าสู่ร่องแนวแห่งผากในสมองของเขาราวกับคลื่นยักษ์ที่โถมเข้าใส่ถ้ำริมทะเลร่างของเขากระตุกเกร็งขึ้นเสียจนแทบเสียการทรงตัวถ้าไม่เพราะกะโหลกเหล็กถูกยึดไว้อยู่ เขากรีตร้องออกมาและตื่นขึ้น ได้ยินเสียงสัญญาณต่างๆ จากเครื่องจักร รู้สึกราวกับตกจากที่สูง

เขาจำได้ว่าตนเองกำลังจะตาย จำใบหน้ามีรอยบากของเด็กสาวผู้หนึ่งซึ่งก้มมองเขายามที่เขาทอดร่างบนหญ้าเปียก เด็กคนนั้นเป็นคนสำคัญ คนที่เขาให้ความสนใจมากที่สุดตลอดชั่วชีวิตใคร่จะสนใจสิ่งไหนทั้งสิ้น และก็ยังมีบางสิ่งที่เขาอยากบอกกับเธอ แต่เขาบอกไม่ได้ ตอนนี้อยู่ที่เหลืออยู่มีเพียงภาพคงค้างของใบหน้าบิดเบี้ยวนั้น

เธอชื่ออะไรนะ... ริมฝีปากของเขายังจำได้

"ฮะ..."

"มันฝันแล้ว!" เสียงหนึ่งอุทาน

14 สมรภูมิลำเมือง ตอน นรกลิงหาร

"เฮล..."

"ช่วยชาร์จอีกทีซี ด่วนเลย"

"กำลังชาร์จ..."

"เฮลเทอร์..."

"ทุกคนถอย!"

แล้วกระแสไฟฟ้าที่ฟาดลงมาก็ผลาญทุกสิ่งแม้แต่สายใยแห่งความทรงจำสุดท้าย เขารู้เพียงแค่ว่าเขาคือสตอลก์เกอร์ชไรร์ ลูกตาข้างหนึ่งเริ่มทำงานได้อีกครั้งจนเห็นเงาร่างๆ เคลื่อนที่อยู่บนจอภาพที่เต็มไปด้วยสัญญาณรบกวนราวกับพายุหิมะ เขามองนิ่งตอนที่เงาเหล่านั้นค่อยๆ ซ้อนเข้าด้วยกัน จนกลายเป็นร่างมนุษย์ ร่างที่ต้องแสงไฟโดยมีฉากหลังคือท้องฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยหมู่เมฆลอยเร่อบางแสงจันทร์ ฝนตกหนักสม่ำเสมอ พวกมนุษย์ชีวิตเดียวที่ไล่แวนตาก็อกก็ลกับเครื่องแบบและเสื้อคลุมพลาสติกต่างมามุ่งกันอยู่รอบหลุมศพเปิดโล่งของเขา บ้างถือตะเกียงควอตซ์-ไอโอไดน์ บ้างรูนกับเครื่องจักรที่มีท่อเรืองแสงและปุ่มสว้างเป็นแถว สายจากเครื่องจักรนั้นโยงมาเชื่อมกับร่างของเขา เขาสัมผัสได้ว่าชิ้นส่วนกะโหลกเหล็กถูกเปิดออก และส่วนบนทั้งหมดของศีรษะตัวเองเปิดโล่ง เผยให้เห็นสมองสตอลก์เกอร์ด้านใน

"คุณชไรร์ ได้ยินฉันมั๊ยคะ"

หญิงสาวอายุน้อยมากคนหนึ่งกำลังก้มมองเขา เขามีความทรงจำบางเบาถึงเด็กสาวอีกคนและนึกสงสัยขึ้นมาว่านี่คือเธอหรือเปล่า แต่ไม่ใช่หรอก ใบหน้าในความฝันของเขาต้องมีลักษณะที่บิดเบี้ยว แต่ใบหน้านี้กลับไร้ที่ติ โครงหน้าคนตะวันตกกับโหนกแก้มสูงและผิวซีด ดวงตาสีดำที่ถูกล้อมด้วยแวนกรอบหนาสีดำเช่นกัน ผมสั้นๆ ของเธอถูกย้อมเป็นสีเขียว และได้เสื้อคลุมพลาสติกใส่นั้น เธออยู่ในเครื่องแบบสีดำที่บนคอปกสูงสีดำปักสัญลักษณ์กะโหลกติดปีกสีเงิน

เธอวางมือลงบนโลหะหุๆ ที่แผ่นอกของเขาพลางพูดต่อ "อย่ากลัวไปเลยนะคะคุณชไรร์ ฉันรู้ว่านี่อาจจะสับสนหน่อยสำหรับคุณ คุณตายไปกว่าสิบแปดปีแล้วค่ะ"

"ตาย" เขาทวนคำพูด

หญิงสาวผู้นั้นยิ้ม ฟันของเธอขาวแต่เก ซี่ใหญ่ไปหน่อยสำหรับปากเล็ก ๆ นั้น "ใช้คำว่า 'จำศีล' อาจจะดีกว่านะคะ สตอล์กเกอร์ไม่เคยตายจริงๆ กันหรอก คุณชัวร์..."

เสียงครางครืนดังขึ้นอีกครั้ง ดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอเกินกว่าจะเป็นเสียงฟ้าผ่า แสงสีส้มวาวขึ้นบนเมฆและฉายบนหน้าผาที่ตระหง่านเงื่อมเหนือจุดพักนอนนริรันตรของซัวร์จนกลายเป็นเงาชะลูด ทหารบางนายเงยหน้าขึ้นมองมันอย่างกระวนกระวาย นายหนึ่งพูดขึ้น "ปืนใหญ่กระบอกสั้น พวกนั้นตีป้อมบึงแตกแล้ว เมืองชายขอบสะเทินน้ำสะเทินบกของพวกมันน่าจะมาถึงนี่ในไม่เกินชั่วโมง"

หญิงสาวเหลียวมองไปด้านหลังก่อนที่จะตอบ "ขอบคุณมาก กับต้น" และหันความสนใจกลับมายังซัวร์อีกครั้ง มือเธอขยับอย่างว่องไวในกะโหลกของเขา "คุณเสียหายอย่างหนักและปิดตัวเองไปนาน แต่เราจะช่วยซ่อมแซมคุณนะคะ ฉันคือดอกเตอร์อีโนนี่ ซีโร จากหน่วยปลุกชีวิต"

"ข้าจำอะไรไม่ได้เลย" ซัวร์ก็พูด

"หน่วยความจำของคุณเสียหาย" เธอตอบ "ฉันก็กลับมาไม่ได้ ขอโทษนะคะ"

ความโกรธเคืองและความรู้สึกคล้ายความตื่นกลัวเบาๆ ผุดขึ้นในใจ เขารู้สึกราวกับผู้หญิงคนนั้นขโมยบางสิ่งไปจากเขา แม้จะไม่ว่าสิ่งนั้นคืออะไรก็ตาม เขาพยายามจะกางกรงเล็บออก แต่ก็ขยับไม่ได้เลย บางที่เขาอาจเป็นแค่ลูกตาดวงเดียวที่ถูกทิ้งอยู่ในดินแฉะๆ นี่ก็เป็นได้

"ไม่ต้องกังวล" ดร. ซีโรพูดต่อ "อดีตของคุณไม่สำคัญค่ะ ตอนนี้คุณจะมาทำงานให้กับกองทัพวายุมรกดแล้ว อีกไม่ช้าคุณจะมีความทรงจำใหม่ๆ นะคะ"

บางสิ่งระเบิดขึ้นบนท้องฟ้าด้านหลังไบหน้ายิ้มแยมของเธอ ปาดเป็นรอยเปื้อนเงียบบนแห่งแสงสีเหลืองแดง ทหารนายหนึ่งตะโกนขึ้น "พวกมันมาแล้ว! กองพันของพลเอกนาคากำลังใช้รถหุ้มเบลเลอร์* ได้กลับ แต่ก็ไม่น่า

* หุ้มเบลเลอร์ (Tumblers) ยุทโธปกรณ์ของกองกำลังวายุมรกดแบบหนึ่ง

16 สมรภูมิลำเมือง ตอน นรกลิงหาร

จะยันได้นานนัก!"

ดร. ซีโรพยักหน้าและยันตัวขึ้นไปจากหลุมพรางปิดโคลนออกจากมือ "เราต้องย้ายคุณชไรค์ออกไปจากที่นี่โดยด่วน" เธอก็มองมองชไรค์พร้อมรอยยิ้มอีกครั้ง "ไม่ต้องกังวลนะคะคุณชไรค์ มียานบินรอเราอยู่แล้ว เราจะพาคุณไปที่ศูนย์งานสตอล์เกอร์ที่บัตมิ่งค์ซาคา อีกไม่นานคุณก็น่าจะลุกขึ้นทำโน่นนี่ได้อีกครั้ง..."

เธอหลบไปข้างๆ ให้ร่างใหญ่สองร่างก้าวเข้ามา ทั้งสองเป็นสตอล์เกอร์เกราะของพวกมันกริตร่องเป็นสัญลักษณ์รูปอสไนบาดลีสีเขียวที่ชไรค์ไม่รู้จัก ทั้งคู่มิโบน้ำโลหะอันว่างเปล่าไม่ต่างจากโบลิว ทั้งหน้ามีเพียงช่องลูกตาแคบๆ ที่เปล่งแสงวาววามสีเขียวในยามที่พวกมันแบกร่างของชไรค์ขึ้นจากดินมาวางบนแปล กลุ่มชายที่คุมเครื่องจักรเหล่านั้นเร่งเท้าเดินอยู่ข้างๆ ตอนที่สตอล์เกอร์ไต่สองตัวแบกเปลเขาลงไปตามทางที่นำสู่กองคาราวานอากาศซึ่งยานบินลำแล้วลำเล่ากำลังลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็ยกชุม ดร. ซีโรวิ่งนำไปด้วยหน้าพลาตตะโกน "เร็วว ลี! เร็วว! ระวังด้วยนะ คนนี่ของโบราณเลย!"

ทางเดินนั้นชันขึ้น แล้วชไรค์ก็เพิ่งเห็นสาเหตุที่เธอต้องเร่งและความกระวนกระวายจากคนของเธอ จากช่องว่างระหว่างผาผนังเขาเหลือบเห็นผืนน้ำขนาดใหญ่วาระยับภายใต้แสงวาบของห่ากระสุนปืน ห่างออกไปบนแผ่นดินแบนๆ มีตมิต เลยผืนน้ำไปมีเงาร่างมหิมาเคลื่อนอยู่ แสงจ้าจากยานบินที่กระจายตัวเหนือ่านฟ้าด้านบน และแสงวาวอ่อนจางจากแท่งเรืองแสงติตร่มชูชีพที่ค่อยๆ ตกลงข้างๆ นั้นทำให้เขาเห็นลือเหล็ก กรามมหิมาและป้อมปรการกับแท่นปืนใหญ่หุ้มเหล็กขึ้นแล้วขึ้นเล่า

เมืองเคลื่อนที่...นับได้เป็นกองทัพที่เดียวกำลังบดทางกันอยู่บนทุ่งหญ้าตรงนั้น ภาพของมันปลุกความทรงจำบางเบาในสมองของชไรค์ เขาจำเมืองแบบนั้นได้ อย่างน้อยเขาก็จำลักษณะคร่าวๆ ของเมืองแบบนั้นได้ แต่เขาเคยได้อยู่ในเมืองเช่นนั้นหรือไม่ หรือเขาเคยทำอะไรในเมืองพวกนั้น เขากลับไม่อาจจะระลึกได้เลย

และขณะที่หน่วยกู้ชีพเร่งเคลื่อนร่างใหญ่ของเขาไปยังยานบินที่รออยู่

ชั่วพริบตาหนึ่งเขาก็เห็นใบหน้าบิดเบี้ยวของเด็กสาวคนนั้นเงยขึ้นมองเขาอย่าง
เปี่ยมด้วยความเชื่อใจ ประหนึ่งเธอกำลังรอคอยสิ่งที่เขาได้สัญญา与她
เอาไว้

แต่เด็กสาวผู้นั้นเป็นใคร และใบหน้าของเธอมาทำอะไรในสติสัมปชัญญะ
ของเขา เขาไม่รู้อีกต่อไปแล้ว

2

ที่แองเคอร์เรจ-อิน-ไวน์แลนด์

หลายเดือนหลังจากนั้น ห่างออกไปที่อีกซีกโลกหนึ่ง เร็น แนต์เวิร์ธที่ นอนอยู่บนเตียง มองเลี้ยวแสงจันทร์ที่เคลื่อนผ่านเพดานห้องของเธอไปอย่างช้าๆ ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้ว และเธอไม่ได้ยินเสียงสิ่งใด นอกจากเสียงหัวใจตัวเองเต้นและเสียงเอี้ยดอ้าดที่แผ่วเบาเป็นระยะๆ ของบ้านเก่าหลังนี้ เธอไม่คิดว่าจะมีที่ใดในโลกเงียบกว่าที่ซึ่งเธอใช้ชีวิตอยู่อีกแล้ว... แองเคอร์เรจ-อิน-ไวน์แลนด์ เมืองหิมะคร่ำคร่าที่ซุกตัวอยู่บนชายฝั่งหินขรุขระ ทิศใต้ของเกาะในทะเลสาบซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จัก ในมุมซึ่งถูกลิ้มของทวีปมรณะ แต่ไม่ว่าจะเงียบเพียงใด เธอก็ไม่อาจนอนหลับตาลงได้ เธอพลิกตัว ตะแคงข้าง พยายามผ่อนร่างกายให้สบาย ผ้าห่มอุ่นๆ พันอยู่รอบตัว เธอเถียงกับแม่อีกแล้วเมื่อตอนช่วงอาหารค่ำ เป็นการทะเลาะที่เริ่มจากความเห็นไม่ลงรอยกันเพียงเล็กน้อย (เรื่องที่เร็นอยากออกไปเล่นกับทิลลี่ สมิวและพี่น้องชาวสทรูกิแทนที่จะอยู่ล้างจาน) แต่ไม่นานมันก็ลามกลายเป็นสงครามขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยน้ำตาและคำครหา ความเคืองแค้นเก่าๆ ถูกขุดขึ้นมาโยนใส่กันทั้งบ้านราวกับเป็นลูกระเบิดมือขณะที่พ่อผู้นำสงสารของเธอได้แต่ยืนมองจากข้างสนาม คอยพุดตอย่างลึนหวัง 'เร็น ใจเย็นๆ ลิ' และ 'เฮสเทอร์'

ขอเถอะ!

สุดท้ายเร็นก็แพ้อยู่ดี ในที่สุดเธอก็ต้องไปล้างจานและกระเทียมทำให้
ดั่งที่สุดเท่าที่ทำได้ขึ้นมายังห้องนอน ตั้งแต่นั้นสมองของเธอก็หมุนตัวกับการ
คิดคำพูดเจ็บแสบที่อยากจะพูดไปก่อนหน้านี้ แม่ไม่มีทางรู้เลยว่าการอายุ
สิบห้ามันเป็นอย่างไร หน้าตาของแม่น่าเกลียดเสียจนสมัยเด็กๆ คงไม่มีเพื่อน
แม้แต่คนเดียว แน่หนอนว่าไม่มีเพื่อนอย่างเนท์ ซาสทรูกิ คนที่สาวว่ ทุกคน
ในแองเคอร์เรจฝันถึง คนที่บอกทิลด์ว่าชอบเร็นจริงๆ บางทีอาจไม่เคยมีหนุ่ม
คนไหนมาชอบแม่เลยสักคน เว้นแต่พ่อคนเดียว...ในความคิดของเร็น พ่อ
เห็นข้อดีอะไรในตัวแม่นั้นเป็นปริศนายิ่งใหญ่ที่สุดในไวน์แลนด์ที่ยังไขไม่ออก

เธอพลิกตัวอีกครั้ง พยายามหยุดคิดถึงมัน แต่ก็ยอมแพ้และผุดลุกจาก
เตียง ออกไปเดินเล่นสักหน่อยอาจช่วยให้สมองปลอดโปร่งขึ้นได้บ้าง ถ้าพ่อ
กับแม่ตื่นมาเจอว่าเธอหายตัวไปและนั่งกังวลว่าเธออาจจมน้ำตายหรือหนี
ออกจากบ้านไปแล้วล่ะก็...นั่นจะเป็นการสั่งสอนแม่ไม่ให้ทำเหมือนเธอเป็น
เด็กๆ เร็นใส่เสื้อผ้า ใส่ถุงเท้ารองเท้า แล้วย่องลงบันไดไปในความเงียบของ
บ้านหลังนี้

พอกับแม่เลือกบ้านนี้เป็นของตัวเองเมื่อสิบหกปีก่อนตอนที่แองเคอร์เรจ
เพิ่งคลานตัวมเตี้ยมขึ้นฝั่งและเร็นยังเป็นเพียงก้อนเนื้อเล็กๆ ที่ขดตัวอยู่ใน
มดลูกของแม่ นั่นคือประวัติครอบครัวของเธอ นิทานก่อนนอนที่เร็นจำได้
มาตั้งแต่เด็ก เพรยา ราสมุสเซนอนุญาตให้พอกับแม่เลือกบ้านว่างๆ หลัง
ใดก็ได้ในเมืองชั้นบน และทั้งสองก็เลือกหลังนี้...บ้านของพ่อค้ำวาคินชบนถนน
ที่มีชื่อว่าดิออกสตาร์คอร์ด์ที่มองไปเห็นท่าอากาศ เป็นบ้านที่ดี ขนาดพอเหมาะ
และสร้างไว้มั่นคง มีพื้นที่ปูกระเบื้องกับท่อทำความร้อนเซรามิกขนาดใหญ่
ผนังตกแต่งด้วยไม้และทองแดง หลายปีที่ผ่านมาพอกับแม่แต่งเติมบ้านด้วย
เฟอร์นิเจอร์ที่หามาได้จากบ้านร้างหลังอื่นในแถบนี้ ตกแต่งผนังด้วยภาพเขียน
ผ้าผืนต่างๆ ขอนไม้ที่คลื่นซัดมาติดฝั่ง และของเก่าโบราณบางชิ้นที่พ่อ
ซุซขึ้นมาได้ยามที่เข้าไปสำรวจในเนินมรณะ

เร็นย่องผ่านโถงทางเดินไปหยิบเสื้อโค้ตจากราวแขวนข้างประตูหน้า

20 สมรภูมิล่าเมือง ตอน uskสังหาร

ไม่เหลือบมองหรือแม้แต่จะคิดถึงภาพพิมพ์บนผนัง ชิ้นส่วนล้ำค่าของเครื่องปั้นอาหาร และโทรศัพท์โบราณที่อยู่ในตู้โชว์กระจกหน้าบ้าน เธอโตขึ้นมาพร้อมกับของเหล่านี้ มันช่างน่าเบื่อนักสำหรับเธอ ในช่วงปีที่ผ่านมามีเธอเริ่มรู้สึกที่บ้านหลังเล็กเกินไป รวากับเธอโตเกินบ้านไปแล้ว กลิ่นอันแสนคุ้นเคยของฝุ่นและน้ำยาขัดเงาไม้กับกลิ่นหนังสือของพ่อที่อาจช่วยปลอบประโลมใจ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้เธออึดอัดได้เช่นกัน เธออายุสิบห้าปี และชีวิตของเธอก็บีบคั้นเธอราวกับร่องเท้าค้ำๆ

เธอปิดประตูตามหลังตัวเองให้เบาที่สุดเท่าที่ทำได้ จากนั้นเร่งฝีเท้าไปตามตึกออสตาร์ทคอร์ต หมอกลอยอ้อยอิ่งราวหมู่ควันเหนือเนินมรณะ และลมหายใจของเร็นก็ระบายออกมาเป็นหมอกเช่นกัน นี่เพิ่งต้นเดือนกันยายน แต่เธอก็ได้กลิ่นฤดูหนาวโชนมาในอากาศยามค่ำคืนแล้ว

ดวงจันทร์ลอยต่ำ แต่ดวงดาวกลับสูงสกาอว ออโรราเหนือศีรษะทอแสงเป็นประกาย ที่ใจกลางเมือง ส่วนยอดคสนิมเซระของปราสาทเหมันต์ยังคงยืนตระหง่านด้านพื้นฟ้าระยับแม้จะถูกปกคลุมด้วยเงาวัลย์รุ่งรัง ปราสาทเหมันต์ครั้งหนึ่งเคยเป็นวังของผู้ปกครองเมืองแองเคอร์เรจ แต่ทุกวันนี้คนที่อาศัยอยู่ในนั้นมีเพียงเพรยาผู้ซึ่งเคยเป็นมาร์เกรวินองค์สุดท้ายของเมือง และตอนนี้เป็นครูในโรงเรียน ตั้งแต่อายุครบห้าขวบ ในวันจันทร์ถึงศุกร์ช่วงหน้าหนาวเร็นต้องไปเข้าห้องเรียนที่ชั้นล่างของปราสาทเพื่อฟังเพรยาอธิบายเรื่องภูมิศาสตร์ คณิตศาสตร์ลอการิทึม ระบบเทศบาลแบบดาร์วิน และเรื่องอื่นๆ อีกมากมายที่ล้วนแต่ไม่น่าจะมีประโยชน์อะไรสำหรับเธอเลย ตอนนั้นเธอเบื่อหน่ายแสนสาหัส แต่ตอนนี้ที่เธออายุสิบห้า โตเกินจะไปโรงเรียนแล้ว เธอกลับคิดถึงมันอย่างที่สุด เธอจะไม่วันได้กลับไปนั่งในห้องเรียนเดิมๆ ห้องนั้นอีกนอกเสียจากว่าเธอจะทำตามคำชวนของเพรยาเพื่อกลับไปช่วยสอนเด็กๆ ที่ยิ่งเล็กกว่าเธอ

เพรยายื่นข้อเสนออันให้เธอมาหลายสัปดาห์แล้ว อีกฝ่ายคงต้องการคำตอบในไม่ช้าเพราะเมื่อฤดูเก็บเกี่ยวจบลง เด็กๆ ในแองเคอร์เรจก็ต้องกลับไปเข้าห้องเรียนอีกครั้ง แต่เร็นยังไม่รู้เลยว่าเธออยากจะไปเป็นผู้ช่วย

ให้เพรียหรือไม เธอไม่อยากคิดถึงเรื่องนั้นเสียด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ในคืนนี้
 ที่ปลายถนนด็อกสตาร์คอร์ตมีบันไดเจาะผ่านแผ่นพื้นเหล็กแบ่งชั้นลงไป
 ไปสู่ยานเครื่องยนต์ ตอนที่เร็นวิ่งโครมครามลงบันไดไปนั้น กลิ่นเหมือน
 ฤดูร้อนก็พลุ่งขึ้นและจุมก เธอได้ยินเสียงเกิ้ลิตสนิมกะเทาะหลุดที่ได้รองเท้าบูต
 แล้วตกลงสู่กองฟางเบื้องล่าง กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วย่านนี้ของเมืองคงจะ
 เต็มเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาและเสียงต่างๆ สมัยที่เครื่องยนต์ของแองเคอร์เรจยัง
 ขับเคลื่อนพาตัวเมืองเลื่อนไหลไปบนแผ่นน้ำแข็งที่เหนือสุดของโลกเพื่อแลกเปลี่ยน
 สินค้าต่างๆ แต่การเดินทางของเมืองนี้จบลงก่อนที่เร็นจะลืมตาดูโลก
 ย่านเครื่องยนต์จึงถูกเปลี่ยนเป็นโกดังสำหรับเก็บฟางและผลหมากรากไม้
 อีกทั้งเป็นที่อยู่ของวัวในหน้าหนาว ลำแสงจันทร์สาดลงมาบางเบาลอดผ่าน
 ช่องแสงและรูโหว่บนแผ่นแบ่งชั้นเหนือศีรษะ ส่องให้เธอเห็นมัดฟางที่ซ้อน
 กันอยู่ระหว่างถังเชื้อเพลิงว่างเปล่า

สมัยที่เร็นยังเด็กกว่านี้ ชั้นร้างๆ ของเมืองอย่างที่นี่เป็นสนามเด็กเล่น
 ของเธอ เธอยังคงชอบมาเดินเล่นที่นี่ทุกครั้งที่รู้สึกเศร้าหรือเบื่อ จินตนาการ
 ว่าจะสนุกเพียงใดหากได้ใช้ชีวิตในเมืองที่เคลื่อนที่ได้จริงๆ พวกผู้ใหญ่พูดกัน
 แต่เรื่องวันเก่าๆ ที่แสนย่ำแย่ พูดว่ามันน่ากลัวเพียงใดที่ต้องใช้ชีวิตท่ามกลาง
 อันตรายของการถูกเมืองที่ใหญ่กว่าหรือเร็วกว่าจ้องเขมือบอยู่ตลอดเวลา แต่
 เร็นก็ยังอยากมีโอกาสได้เห็นเมืองเคลื่อนที่ที่สูงตระหง่าน หรือได้อยู่บน
 ยานบินซึ่งบินจากเมืองหนึ่งสู่อีกเมืองหนึ่งอย่างที่ไม่กับพ่อเคยทำก่อนเธอเกิด
 พ่อยังมีรูปถ่ายใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เป็นรูปของทั้งสองยืนอยู่บนท่าอากาศยาน
 ในเมืองชื่อซานฮวน เดอ ลอส โมโตเรส หน้ายานบินสีแดงลำสวยของ
 พวกเขาที่ชื่อว่าเจนนี ฮานิวอร์ แต่ไม่เคยเล่าถึงการผจญภัยที่พวกเขาเคย
 ผ่านมา เร็นรู้เพียงแต่ว่าทั้งสองร่อนลงจอดที่แองเคอร์เรจ ที่ซึ่งศาสตราจารย์
 เพนเนรียลผู้ร้ายกาจขโมยยานไปจากพวกเขา หลังจากนั้นทั้งสองก็ลงหลัก
 ปักฐาน พอใจกับการทำหน้าที่ของตนกับชีวิตสบายๆ เรียบง่ายในไวน์แลนด์
 ฉะนั้นมันดวงดีจริงๆ เร็นคิดพลางสุดลมหายใจรับกลิ่นกองฟางอุ่นที่
 หอมกรุ่นราวดอกไม้ เธออยากเป็นลูกสาวของพ่อค้าอากาศกับเขาบ้าง มัน

22 สมรภูมิลำเมือง ตอน นรกลิงหาร

ฟังดูเป็นชีวิตที่อู้ฟูดีไม่หยอก อย่างน้อยก็น่าสนใจกว่าชีวิตของเธอตอนนั้น ชีวิตที่ติดอยู่บนเกาะโดดเดี่ยวท่ามกลางผู้คน que คิดว่าแค่การแข่งขันพายเรือหรือถูเก็บเกี่ยวแอปเปิ้ลที่ได้ผลผลิตดีก็เป็นเรื่องน่าตื่นเต้นเสียเต็มประดาแล้ว

เสียงประตูปิดลงที่โถงสักแห่งในความมืดเบื้องหน้าทำให้เธอสะดุ้งโหยง เธอคุ้นชินกับความเงียบและการอยู่ตามลำพังคนเดียวเสียจนแค่คิดว่าจะมีใครคนอื่นลงมาเดินข้างล่างนี้ด้วยก็แทบจะน่ากลัวทีเดียว แต่แล้วเธอก็นึกได้ว่าเธออยู่ที่ไหน เพราะตอนที่เธอมีวแต่หมกมุ่นกับความคิดของตัวเองนั้นเท้าของเธอได้พาเดินเข้ามาจนถึงใจกลางของเขตนี้ ที่ซึ่งคอล วิศวกรประจำแองเคอร์เรจใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังในกระท่อมเก่าๆ ระหว่างเสาค้ำขึ้นเมืองสองเสา เขาเป็นประชากรเพียงคนเดียวในทั้งหมดของแองเคอร์เรจที่อยู่ชั้นล่าง เพราะไม่มีใครอื่นเลือกมาอยู่ท่ามกลางฝุ่นและเงามืดในเมื่อมีคฤหาสน์สวยงามมากมายตั้งวางๆ อยู่ได้แสงตะวันเบื้องบน แต่คอลเป็นคนแปลกๆ ไม่เหมือนใคร เขาไม่ชอบแสงตะวันเพราะเขาโตขึ้นมาในกริมส์บี ซองโจรใต้ทะเล แล้วเขาก็ไม่ชอบให้ใครมาอยู่กับเขาด้วย เมื่อก่อนเขาเคยสนิทกับสคาปัสแล้ว วิศวกรประจำเมืองคนเก่า แต่ตั้งแต่คุณปู่คนนั้นตายไปเขาก็อยู่กับตัวเองเพียงลำพังในความมืดใต้เมืองแห่งนี้

ว่าแต่เขามาเพ่นพ่านในย่านเครื่องยนต์ยามวิกาลอย่างนี้ทำไมกัน ด้วยความสงสัยใคร่รู้ เร็นจึงย่องขึ้นบันไดไปยังทางเดินเหนือศีรษะ จากตรงนั้นเธอสามารถมองข้ามหลุมเครื่องยนต์เก่าไปเห็นกระท่อมของคอลได้ คอลยืนอยู่หน้าประตูกระท่อม ในมือถือตะเกียงไฟฟ้า เขายกมันขึ้นเพื่ออ่านเศษกระดาษที่ถือไว้ในอีกมือหนึ่ง ครู่ต่อมาเขาก็เก็บกระดาษนั้นเข้ากระเป๋าและออกเดินมุ่งหน้าไปยังขอบเมือง

เร็นรีบไต่กลับลงบันไดและเดินตามแสงตะเกียงไป เธอรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยทีเดียว สมัยที่เธอยังเด็กกว่านี้และกำลังไล่อ่านหนังสือสำหรับเด็กในห้องสมุดขององค์มาร์เกรวินอย่างต่อเนื่องนั้น เล่มโปรดที่สุดของเธอเป็นเรื่องของนักเรียนสาวนักสืบผู้กล้าที่จัดการกับนักย่องเบาและกระซอกหน้ากากของวงการสายลับฝ่ายต่อต้านเมืองเคลื่อนที่ เธอนึกเสียดายเสมอที่ในไวน์แลนด์

แห่งนี้ไม่มีอาชญากรให้เธอตามสืบได้เลย แต่ว่าครั้งหนึ่งคอลก็เคยเป็นตีนแมว ไม่ใช่เธอ ไม่น่าเธออาจจะกำลังกลับไปทำนิสัยแบบเดิมก็ได้!

นอกเสียจาก...ว่ามันไม่มีประโยชน์ที่จะขโมยสิ่งใดในแองเคอร์เรจ ที่ซึ่งทุกคนสามารถหยิบสิ่งของที่ต้องการได้จากร้านค้าและบ้านที่ถูกทิ้งร้างนับร้อยๆ หลัง ตอนที่เธอค่อยๆ เดินผ่านกองเครื่องจักรที่แยกส่วนไว้ครึ่งๆ กลางๆ ด้านหลังกระท่อมของคอล เธอก็พยายามคิดหาเหตุผลที่ฟังขึ้นกว่านั้นมา อธิบายการออกมาเฟ้นผ่านตอนกลางคืนของเขา ไม่น่าเธออาจจะนอนไม่หลับ เหมือนกับเธอ หรือไม่เธออาจจะกังวลเรื่องอะไรสักอย่าง ทิลดีเพื่อนของเธอ เคยบอกเธอว่าเมื่อหลายปีก่อน สมัยที่แองเคอร์เรจเพิ่งขึ้นมาตั้งอยู่ที่ไวน์แลนด์ ใหม่มๆ คอลเคยรักอยู่กับเฟรยา และเฟรยาก็รักคอลด้วยเช่นกัน แต่ความรักของทั้งสองไม่อาจไปถึงไหนได้เพราะคอลเป็นคนแปลกเกินไป แปลกมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว บางทีเธออาจจะเดินเตร็ดเตร่อยู่ในย่านเครื่องจักรนี้ทุกคืนเพราะกำลังโหยหาความรักที่สูญหายไป หรือเธออาจจะรักกับคนอื่นและจะไปลอบพบกับเธอเพื่อจะได้พลอดรักได้แสงจันทร์ที่ขอบเมื่อกี้ก็ได้

ด้วยความดีใจที่จะได้มีเรื่องสนุกจริงๆ ไปเล่าให้ทิลดีฟังตอนเช้า วันพรุ่งนี้ เร็นก็ยิ่งเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ตอนที่ไปถึงขอบเมือง คอลไม่ได้หยุดเดิน เขากลับเร่งฝีเท้าลงไปตามบันไดที่นำไปสู่พื้นโลกเปล่า จากนั้นก็เดินขึ้นเนินไปต่อพลาวงวาดแสงตะเกียงไปข้างหน้า เร็นรออยู่ชั่วอึดใจก่อนจะตามไป กระโดดลงไปในพุ่มไม้หนุ่มๆ แล้วย่องตามเขาไปบนทางที่จะพาไปสู่บ้านกังหันหินซึ่งเป็นโรงไฟฟ้าพลังน้ำของสคาบิอัสเต่า คอลไม่ได้หยุดตรงนั้นเช่นกัน แต่กลับเดินต่อไป เดินขึ้นเนินไปตามสวนแอปเปิ้ลและทุ่งหญ้าที่ราบสูง เดินเข้าไปในป่า

คอลหยุดลง ณ เหนือสุดของเกาะ ที่ซึ่งต้นสนส่งกลิ่นยางไม้ลอยคลุ้งในอากาศและหน้าผาแทงร่างผ่านทุ่งหญ้าราวกับเป็นหนามกลางหลังมังกร เขาดับตะเกียงแล้วมองไปรอบๆ ที่ด้านหลังเขาลิบห้าฟุต เร็นก็ก้มตัวลงซุ่มอยู่ในแสงเงาที่ตัดผ่านกันและกัน สายลมจางๆ พัดเส้นผมบางเบา ที่เหนือศีรษะเธอนั้นเหล่าต้นไม้ราวกับกำลังโบกมือเล็กๆ ให้กับท้องฟ้า

24 สมรภูมิลำเมือง ตอน นรกลิงหาร

คอลก็มั่งมืองเมืองที่หลับไหลซุกซ่อนอยู่กับชายฝั่งทะเลทิศใต้ของเกาะ แล้วเขาก็หันหลังให้เมือง ยกตะเกียงขึ้น เปิดปิดมันไปสามครั้ง เขาบ้าไปแล้วแน่ๆ เร็นคิด แต่แล้วเธอก็คิดใหม่ ไม่ใช่ เขากำลังส่งสัญญาณให้ใครสักคนต่างหาก เหมือนครูใหญ่ใจร้ายในเรื่อง 'มิลลี คริสป์กับปริศนาบนชั้นที่สิบสอง' ไง!

และที่ด้านล่าง บนชายฝั่งโขดหินของทิศเหนือก็มีอีกแสงหนึ่งสว่างวาวตอบกลับมา

คอลออกเดินอีกครั้ง เร็นก็ก้าวตามเขาไปอีก เดินลงไปตามหน้าผาสูงชันทางทิศเหนือของเกาะ พ้นจากสายตาของคนในเมือง หรือว่าเขากับเพรียกลับมารักกันแล้ว แต่กลัวเสียงนินทาถ้าจะมีใครเกิดรู้เข้านะ? มันเป็นความคิดที่โรแมนติกมากและทำให้เร็นยิ้มกับตัวเองตอนที่เธอตามรอยคอลลงไปยังเส้นทางลาดชันที่เป็นทางหากินของเกาะ เดินผ่านห่อมด้นเบิร์ช และลงไปจนถึงชายหาดระหว่างแหลมทั้งสองด้าน

เพรียไม่ได้รอเขาอยู่ที่นี้ แต่มีคนอื่นรออยู่ ชายคนหนึ่งยืนอยู่ที่ชายน้ำ ฝ้ามองคอลที่กำลังเดินบนหาดกรวดเข้าไปหาเขา และแม้จะอยู่ห่าง แดมมีเพียงแสงสลัวจากออโรรา เร็นก็ยังบอกได้ว่าเขาคนนั้นเป็นคนที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

ตอนแรกเธอยังไม่อยากจะเชื่อ ไม่มีคนแปลกหน้าในไวน์แลนด์ คนกลุ่มเดียวที่อยู่ที่นี้คือคนที่เดินทางมาพร้อมกับแองเคอร์เรจ หรือเกิดที่นี้นับตั้งแต่สมัยนั้นเป็นต้นมา และเร็นก็รู้จักทุกคน แต่ผู้ชายที่อยู่บนหาดคนนั้นเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเธอ นอกจากนี้เสียงของเขา...ตอนที่เขาพูดขึ้น...ก็เป็นเสียงที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อน

"คอล เพื่อนยาก! ดีใจที่ได้เจอนายนะ"

"การ์เกิล" คอลพูดด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยสบายใจ และไม่ยอมจับมือที่ชายแปลกหน้าผู้นั้นยื่นมาให้

ทั้งสองพูดอย่างอื่นอีก แต่เร็นมัวแต่หมกมุ่นกับความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับผู้มาใหม่เกินกว่าจะสนใจฟัง เขาเป็นใครกัน เขามาที่นี้ได้ยังไง เขาต้องการอะไร

และเมื่อคำตอบปรากฏขึ้นในใจ มันก็เป็นคำตอบที่เธอไม่ชอบเอาเสียเลย เด็กหลง...พวกนั้นถูกเรียกอย่างนั้น พวกที่คอยเคาะอยู่ด้วย กลุ่มที่เข้าปล้นแองเคอร์เรจด้วยเครื่องมือประหลาดเหมือนแมงมุมในสมัยที่เมืองยังเดินทางบนน้ำแข็ง แต่คอลออกจากกลุ่มนั้นแล้วเพื่อจะมาอยู่กับเฟรยาและสคาบิอัส...ไม่ใช่เธอ หรือว่าเขายังลักลอบติดต่อกับกลุ่มเด็กหลงอย่างลับๆ มาตลอดหลายปี รอกจนกว่าเมืองจะเข้าที่เข้าทางและเริ่มเจริญก้าวหน้า ก่อนที่จะเรียกพวกมาปล้นเมืองนี้อีกครั้ง

แต่คนแปลกหน้าบนชายหาดนั้นไม่ใช่เด็ก เขาเป็นผู้ชายเต็มตัวที่มีผมยาวสีเข้ม ใส่รองเท้าบูตสูงเหมือนพวกโจรสลัดในหนังสือนิทาน กับเสื้อโค้ดที่ยาวลงมาถึงเข่า เขาสะบัดชายเสื้อโค้ดไปด้านหลังและซุกนิ้วหัวแม่มือเข้ากับเข็มขัด ตอนนั้นเองที่เร็นเห็นปืนเหน็บอยู่ในช่องข้างตัวเขา

เธอรู้ทันทีว่าเรื่องนี้มันเกินตัวเธอไปมาก เธออยากวิ่งกลับบ้านและรีบบอกเรื่องอันตรายนี้นับแม่และพ่อ แต่ชายทั้งสองก็ก้าวเข้ามาใกล้เธอยิ่งขึ้นแล้ว ถ้าเธอวิ่งหนี พวกเขาต้องเห็นเธอแน่ เธอจึงขยับตัวซุกร่างลึกลงเข้าไปในพุ่มไม้หนามเตี้ยๆ ด้านหลังของหาด กะเวลาการขยับตัวแต่ละครั้งให้เข้ากับเสียงครางแผ่วของคลื่นลูกเล็กๆ ที่ซัดเข้าหาหาดกรวด

ผู้ชายที่ชื่อการ์เกิลยังคงพูดอยู่ ฟังดูเหมือนเขากำลังพยายามเล่นมุกอะไรสักอย่าง แต่คอลก็ตีตบที่หน้าผาก "นายมาที่นี่ทำไมการ์เกิล ฉันนึกว่าชีวิตนี้จะไม่ต้องเจอพวกเด็กหลงอีกแล้วเลยตกใจนิดหน่อยที่เจอจดหมายของนายอยู่ใต้ประตู นี่นายซุ่มคูแองเคอร์เรจมานานเท่าไรแล้ว"

"ตั้งแต่เมื่อวาน" การ์เกิลตอบ "เราก็ค้นแะมาหักท่ายและมาคูนานายเป็นไงมั่ง แบบเพื่อนเก่าอะ"

"งั้นทำไมไม่แสดงตัวออกมา ทำไมไม่มาคุยกับฉันตอนกลางวัน ทำไมต้องทิ้งข้อความไว้และให้ฉันเดินออกมาถึงนี่ตอนกลางค้ำกลางคืนด้วย"

"ให้ตายเถอะคอล ฉันก็อยากทำแบบนั้นนะ ตั้งใจจะจอดเรือดำน้ำบนหาดเทียบเรือเลยละ ไปแบบเปิดเผยไม่ซ่อนเร้น แต่ฉันก็ต้องส่งกล่องปุเข้ามาก่อน แบบว่า...แค่ให้มันใจนะ ซึ่งก็ดีแล้วที่ส่งมาไข่ม้อยละ เกิดอะไรขึ้นกันคอล

26 สมรภูมิลำเมือง ตอน usgสังหาร

ฉันนึกว่านายจะได้เป็นคนใหญ่คนโตที่นี้ซะอีก! แล้วดูนายสิ ใส่เอี๊ยมขมก ผมยู่เหงิง เคราก็ไม่ได้โกนมาเป็นอาทิตย์ ฤดูกาลนี้ในแองเคอร์เรจเขาฮิต ลุคแบบคนจรจัดเสียดสีกันเธอไงนะ ฉันนึกว่านายจะแต่งงานกับมาร์เกรวิน อะไรนั่นเสียอีก ยายเฟรยา นามสกุลอะไรก็ไม่วู้นน่ะ"

"ราสมุสเซน" คอลพูดอย่างไม่ค่อยพอใจนัก เขาเป็นหน้าหน้าคน ตรงหน้า "ตอนแรกฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่มันก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น การ์เกิล เรื่องมันซับซ้อน ความเป็นจริงมันไม่เหมือนเวลาที่เราคิดตอนมอง ผ่านกล้องปรุหอกนะ ฉันไม่เคยเข้ากับที่นี้ได้จริงๆ เลย"

"นึกว่าพวกคนแห้งจะอ้าแขนยอมรับนายเสียอีก" การ์เกิลตอบ ฟังดู ประหลาดใจ "ทั้งที่นายเอาแผนที่มาให้ทำอะไรทำนองนั้นนะ"

คอลยกไหล่ "ทุกคนก็ใจดีแหละ ฉันแค่เข้ากับพวกเขาไม่ได้เอง ไม่รู้จะ คุยกับพวกนั้นยังไง และการพูดก็สำคัญในหมู่พวกคนแห้ง สมัยที่คุณสคาบิลล์ ยังอยู่นั้นก็พอไหว เราทำงานด้วยกันโดยไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมาก เราสื่อสาร ผ่านงานแทนที่จะต้องใช้คำพูด แต่ตอนนี้พอเขาตายไปแล้ว...ว่าแต่เรื่องของ นายเออะ คุณลุงละ คุณลุงเป็นยังไงบ้าง"

"อย่างกับนายจะสนใจจริงๆ จังแหละ!"

"สนสิ ฉันคิดถึงเขาบ่อยๆ นะ หรือว่าเขา...?"

"ตาแก่้นั้นยังอยู่คอล" การ์เกิลตอบ

"ครั้งสุดท้ายที่คุยกับนาย นายวางแผนจะกำจัดเขาที่ จะรับช่วงแทน..."

"ฉันก็ได้รับช่วงแทนแล้วไง" การ์เกิลตอบพร้อมยิ้มยิงฟันจนเร็นเห็น เป็นสีชาวาบในความมืด "คุณลุงไม่ได้เจ็บแหมมอย่างที่เคยเป็นหรอก เขา ไม่เคยลืมเรื่องที่เกิดที่เกาะโรกส์รูสต์ได้เลย เด็กดีๆ ของเขาตายไปเยอะเลย และมันก็เป็นความผิดของเขาเอง เรื่องนั้นเกือบทำให้เขาหมดกำลังใจเสีย ละ เดี๋ยวนี้เขาต้องฟังฉันทุกอย่างแล้ว ส่วนเด็กๆ ก็มองฉันเป็นต้นแบบแทน"

"แหงละ" คอลตอบ เหมือนมีความหมายบางอย่างแฝงอยู่ในคำนั้น ความหมายที่เร็นไม่อาจเข้าใจ รวากับทั้งสองกำลังต่อบทสนทนาที่เริ่มขึ้น เมื่อนานมาแล้วก่อนที่เธอจะเกิด คอลถามต่อ "นายบอกว่าอยากได้ความ

ช่วยเหลือจากฉัน?"

"ก็คิดว่าจะลองถามดูนะ" การ์เกิลตอบ "เห็นแก่คืนวันเก่าๆ"

"นายมีแผนอะไร"

"ไม่มีแผนอะไรเลยจริงๆ นะ" น้ำเสียงของการ์เกิลฟังเหมือนน้อยใจ "คอล ฉันไม่ได้มาทำภารกิจย่องเบาอะไรที่นี่ ฉันไม่ได้อยากปล้นเพื่อนคนแห่งแสนดีของนาย ฉันแค่มาตามหาของอย่างเดียว ของเล็กน้อย ของเฉพาะทางเล็กๆ ที่จะไม่ใครสนใจเลย ฉันใช้กล้องสปุตูมาแล้ว ส่งคืนแมวที่เก่งที่สุดมาก็แล้ว แต่ก็ยังหาไม่เจอ ฉันเลยคิดว่า 'เราต้องใช้คนข้างในละนะ' แล้วนายก็อยู่ตรงนี้ ฉันเลยบอกลูกเรือว่า 'เราพึ่งคอลได้แน่' "

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)